

данашњег празника и подсјетили се на његов основни смисао и вриједност, а тиме и на смисао и суштину дарованог нам живота. Амин!

МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!

Дано у Диселдорфу, о Божићу 2018. године.

Ваш молитвеник пред Господом

+ГРИГОРИЈЕ

ЕПИСКОП ДИСЕЛДОРФА И НЕМАЧКЕ

БОЖИЋНА ПОСЛАНИЦА

ГРИГОРИЈЕ

ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ СРПСКИ
ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП
ДИСЕЛДОРФА И НЕМАЧКЕ

СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ, СИНОВИМА
И КЋЕРИМА НАШЕ СВЕТЕ ЦРКВЕ
У ЊЕМАЧКОЈ:

МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Ево поздрава пуног утјехе и ево сигурног путоказа у нашим животима. Да бисмо разумјели овај поздрав, увијек и изнова је добро да се запитамо – **шта је за нас Божић?** Јер без те сталне запитаности, овим и било којим другим поводом, наше мислеће биће копни попут снијега и

сагоријева попут воска надомаку огња. Зато – трагом те мисли – дужан сам да вас, као отац и учитељ вјере, стално подсјећам на дубоку симболику и значење овог празника, који је један од најважнијих у нашој вјери. Христовим рађањем, које слаavimo у ове дане сваке године изнова, и ми се рађамо као нови људи. Зато је то право вријеме године и наших живота да се запитамо куда смо пошли, докле смо стигли, која нам је наредна станица и да ли на том свом путу угрожавамо друге или их чувамо и штитимо? Јасно је, дакле, да је овај празник симбол суштине и смисла живота самог. Зашто? Зато што се Христово рођење догодило ради нас и нашега спасења и зато што је својим рођењем Богомладенац дошао у овај свијет да буде са нама, да нам буде брат, пријатељ, утјешитељ, сапатник, али и сарадосник. Он је учинио да вишњег Бога можемо видјети и имати га за свога ближњег. Научио нас је једном за свагда и то да је пут нашег спасења једино и искључиво у ближњем и кроз ближњег. Јер нико не може заобићи ближњег ако жели доћи доћи до Господа. Нико не може занемарити ближњег, а да га то не одведе у пропаст и на странпутицу. И стога

смо сами, нити остављени, јер је наш најближи ближњи са нама – Господ Исус Христос. Стога се радујмо и веселимо, скинимо израз забринутости или љутње с наших лица и пригрлимо Христа и данашњи празник свим својим срцем, душом и умом. А Он нас грли одувјек и непрестано, откако је пружио руке према нама у витлејемским јаслама и откако их је за нас раширио на крсту једном заувјек.

И за крај да кажем још нешто што ми се чини важним: радујмо се увијек заједно и једни с другима, јер – иако нисмо сродници по крви – ближњи смо по Христу, што је још важније од сродности по језику и домовини. Уосталом, који је то језик и која домовина наша? Многи од вас овдје су рођени, овдје су њихови најближи, и Њемачка је за такве оно што су за мене Босна и Херцеговина, а за друге међу нама Србија, Крајина и друге области. И кад је о језику ријеч, многима од вас, природно, њемачки је језик на коме мислите, Богу се молите, који вам је блискији од српског. Значи ли то да нисмо сродници? Напротив! Управо зато што темељ наше блискости није пука сличност поријекла и језика предака, већ управо Христос, он је тај

који омогућава да се у њему сабирамо, а да разлике међу нама не постану разлог подјеле већ основ богатства заједнице. Зато међу нама има мјеста не само за људе са простора бивше Југославије, већ и за Њемце, Сиријце и све људе добре воље, без обзира на њихову националну припадност и матерњи језик, само уколико се радују Христовој благој вијести и желе по њој да живе. Зато што чешће треба да се сабирамо заједно, да искрено дијелимо и радост и тугу и да тако поставимо темеље заједници која ће постати наша друга, вјечна и непролазна домовина, заједници у којој ће се, између осталог, од данас па надаље осјећати сва она божићна радост, милина и топлина о којој је овдје било ријечи. Зато не допусти, Господе, да Божићу, тој вјечној ватри и свјетлости и извору наших живота којим нам освјетљаваш путеве – икада окренемо леђа, нити да икада окренемо лица једни од других. Христе Боже и брате, благословом Оца и садејством Духа, упали лучу богозарну у срцима нашим и обасјај домове наше витлејемском свјетлошћу, упали кандила у душама нашим, како бисмо и ове године осјетили радост и пунину

далеко од домовине, пријатеља и породице те како није лако пронаћи радост у себи након цјелодневног напорног радног дана. Када нас такве мисли обузму, требало би да се присјетимо шта је циљ нашег живота у овој земљи и шта нас је то довело овдје. Ако је тај циљ вриједан одрицања и труда, а и те како вјерујем да јесте, ако тиме чинимо нешто добро и важно за своје ближње и себе, онда ће нам и терет који треба да поднесемо ради остварења тог циља бити много лакши и подношљивији. Стога је веома битно и пожељно да увијек имамо неки циљ пред собом, који ће нам давати снагу и јачати нашу вољу за животом самим. Исто тако никада не би требало да заборавимо сљедеће – да много тога зависи и од перспективе из које посматрамо живот и свијет око себе. И зато је веома важно да угао из којег гледамо на живот буде позитивно подешен и да увијек и у свему настојимо пронаћи оно што је добро и лијепо, јер у сваком живом бићу и у свакој твари, као што већ знамо, постоји дјелић божанске доброте и љепоте. Ка тој доброту и љепоти треба увијек да усмјеравамо свој поглед, и њима увијек треба прво да се обраћамо у другим људи-

људима, па и у самим себи. На крају крајева, људи нам узвраћају управо оно што им сами дајемо – ако их дотичемо добротом, радошћу и отвореношћу, у највећем броју случајева ће нам и други тако узвраћати, јер ћемо таквим својим наступом отупити мрзовољу и негативност онога који стоји насупрот нас.

Зато је Божић, као што већ реко смо, прави тренутак да окренемо нови лист у својим животима и да почнемо на себе и на друге гледати новим погледом, лишеним горчине и јада. Једини начин да мијењамо свијет око себе јесте да се загледамо у божанске димензије и тежње у себи и другима те да им дозволимо да надвладају и наткриле све остало у нама. Тек тада ћемо бити у стању да осјетимо истинску радост и пуноћу живота.

Надаље, треба увијек да се сјећате и подсјећате једне неприкосновене и неупитне истине – отаџбина је за нас тамо гдје је Христос, дом је тамо гдје смо се сабрали у његово име. А Христос је тамо гдје призивамо његово име, гдје се причешћујемо његовим Тијелом и Крвљу. Христос је, другим ријечима, овдје и сада и зато је наша црква наш дом и отаџбина и зато ни-

свако ко чини добро ближњем на путу је Божјем, то јест ка животу ходи.

Поздрав с почетка ових ријечи, а који гласи мир Божији, Христос се роди!, подсјећа нас неумитно на ту истину. И то сваке године и сваког Божића, јер Господ нам сваке године на овај празник даје нову шансу да се духовно поново родимо, да сперемо нечистоћу своје душе и да се умијемо божанском благодаћу. Ту исту шансу би требало и ми да дамо једни другима и самим себи. Стога није случајно што се у зору овог празника, по старом православном обичају, мирбожимо, тј. поздрављамо се желећи једни другима мир Божији, како бисмо једни другима опростили сва међусобна огрешења, како би нам потом и сам Господ могао опростити. То је знак који нам Христос даје као највећи дар и симбол божанске милости на Божић, дар да опростимо и пригрлимо једни друге, своје ближње, а сваки човјек је наш ближњи. И као што Богомајка грли Богомладенца у витлејемској пећини, требало би и ми да пригрлимо једни друге, али и сами себе.

Овај празник, на чију радост и смисао би требало да нас подјсети празнична атмосфера свуда око нас, треба

да нас сјећа и на радост новог, преображеног живота, да нас подсјети да православно хришћанство није само патња и риданье, да није само одрицање, већ изнад свега и прије свега радост и радовање. За оне међу нама који смо се обрели у новој земљи, а који долазимо из многобројних и различитих завичаја, та празнична атмосфера овдје и радост на сваком кораку пријатно је изненађење – нешто што би свакако требало да прихватимо с одобравањем, јер Богом оприсутњена радост није гријех него благодат, благослов и мир. С друге стране, исто тако треба да се подсјећамо да овај празник није само улични и сценски декор, него симбол суштине и смисла живота самог. И зато не бисмо нипошто смјели Божић површно изједначавати с многобројним празничним реквизитима који се налазе посвуда око нас, са сезоном куповине и попушта, него би требало стално да се подсјећамо темељног смисла овог празника, који је извор и источник истинске хришћанске радости, а тај смисао је да љубимо једни друге по примјеру Господњем, који је из љубави према човјеку обукао тјелесне хаљине његове. Ту радост тре-

ба пригрлити објеручке, као начин живота, мишљења и дјелања, јер она ће разриједити и разблажити сваку нашу тугу, бол и муку. Тако нам и овај празник, подсјећајући нас на важност радовања, сусретања и пуноће живота, представља једну врсту животног путоказа који би требало да нас доведе до циља – живота вјечног, баш као што су витлејемске звијезде довеле Мудраце са Истока до пећине у којој се на данашњи дан родио Христос – Спаситељ свијета.

Зашто је Божић празник радости? Зато што сваког Божића одиста изнова откривамо Христа, а кроз Христа откривамо истинског човјека, па отуда проистиче и наша радост, присност и прослављање. И то откривамо Господа који није наметљивац, диктатор, ругач или силеџија; Бога који није дошао да над нама царује или господари, него да свима нама буде брат, пријатељ, сапатник и сапутник. Зато је Божић увијек симбол и путоказ који нас води кроз мноштво препрека и недаћа, како бисмо изнова пронашли прави пут, васпоставили систем вриједности, наново се родили, демистификовали све постојеће полуистине и неистине, открили оне

божанске и вјечне тежње и димензије у нама и увидјели истински смисао људског постојања.

Осим што треба да опростимо и пригрлимо оне који су нас увриједили, душу нам ранили, било ријечју или дјелом, у ове празничне дане треба да се сјетимо и оних којима је потребна наша помоћ, који су немоћни и у немаштини, да их се сјетимо молитвом, ријечју и чињењем, да им помогнемо, притекнемо им у помоћ онолико колико можемо. Јер Божић је празник даривања, дијељења и бриге за друге, и то не само за људе него за сва жива створења и за сваку твар. И то је оно што треба изнова и стално да понављамо и освјешћујемо у себи. Да се увијек изнова подсјећамо да не живимо само за себе, своју добробит и добробит најуже породице, већ да смо позвани да бринемо и о другима, да се сјећамо и туђих потреба, јер ћемо само тако бити у стању да васпоставимо своју личност, да се са Христом изнова родимо у овом празнику – чистије душе, про- странијег срца и бистријег ума.

Можда ће неки од нас, нарочито недавно придошлих у Њемачку, помислити како се није лако радовати